

Η εορτή του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου στην Ιερά Μητρόπολη Άκκρης - Πτολεμαΐδος

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Το Σάββατο, 27 Απριλίου /10 Μαΐου, εορτάσθηκε με μετάθεση η εορτή του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου στην Ιερά Μητρόπολη Άκκρης - Πτολεμαΐδος του βορείου Ισραήλ.

Η εορτή αυτή άρχισε δι' υποδοχής του [Πατριάρχου Ιεροσολύμων](#) κ.κ. Θεοφίλου υπό του Σώματος των Προσκόπων, και ακολουθώντας διά **θείας Λειτουργίας** στον Ιερό Ναό της Μητροπόλεως, συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών **Ναζαρέτ** κ. Κυριακού και Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου και του Σεβασμιωτάτου

Αρχιεπισκόπου **Κωνσταντίνης** κ. Αριστάρχου, Ιερέων των ομόρων περιοχών Άκκρης και Γαλιλαίας, Αγιοταφитών Ιερομονάχων ως του **Αρχιμανδρίτου π. Μελετίου και του Αρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου**, ψαλλούσης της χορωδίας της Άκκρης ιδρυθείσης και εκπαιδευθείσης υπό του μακαριστού ηγουμένου **Αρχιμανδρίτου Φιλοθέου**.

Συμμετείχε ο πρόεδρος του Συμβουλίου Άκκρης Πτολεμαίδος κ. Φουάδ Μπρέκ και η Πρέσβης της Ελλάδος στο Ισραήλ κ. Μαρία Σολωμού και μετείχε ευλαβές εκκλησίασμα εκ της πόλεως Άκκρης και των περιχώρων, τη φιλοξενία του Πατριαρχικού Επιτρόπου Άκκρης- Πτολεμαίδος Αρχιμανδρίτου π. Σιλουανού.

Προς το εκκλησίασμα κήρυξε τον θείο λόγο ο Μακαριώτατος στο Κοινωνικό ως έπεται:

«Ἀνέτειλεν ἰδού, τὸ τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτη συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν»,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τό ανέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ, ἵνα πασχαλίως ἐορτάσωμεν τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἐν τῇ ἱστορικῇ ὑμῶν πόλει τῆς Ἀκκρης.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος διακρίνεται ἐν μέσῳ τοῦ περικειμένου ἡμῖν νέφους μαρτύρων (Πρβλ. Ἑβρ. 12, 1), διότι διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος ἀφ' ἑνός μὲν ἐγένετο κοινωνός τοῦ ἀπαθοῦς πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ νικητής τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τούτέστιν τοῦ διαβόλου. Καί τοῦτο διότι ὡς λέγει ὁ μακάριος Παῦλος, ὁ Γεώργιος ἐθεώρει μέ τά σωματικά του μάτια τόν ἀόρατον Θεόν καί μέ καρτερίαν πολλήν ἐπερίμενε τήν βοήθειαν Αὐτοῦ. «Τόν γάρ ἀόρατον Θεόν ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε», (Ἑβρ. 11,27).

Τήν πίστιν τοῦ Γεωργίου εἰς τήν ἀλήθειαν, τό φῶς καί τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας τοῦ Χριστοῦ ἐνίσχυνον οἱ προτρεπτικοί λόγοι τοῦ Παύλου πρὸς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον, λέγοντος: «οὐ γάρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός πνεῦμα δειλίας, ἀλλά δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφρονισμοῦ. Μή οὖν ἐπαισχυνθῇς τό μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν μηδέ ἐμέ τόν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλά συγκακοπάθησον τῷ Εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ τοῦ σώσαντος ἡμᾶς», (Β΄ Τιμ. 1, 7-9).

Ὁ ἀθλοφόρος Γεώργιος συνεκακοπάθησεν, ὡς λέγει ὁ Ζιγαβηνός, «ἐν τῷ ἐπηρεάζεσθαι» ὑπὸ τοῦ ἀπηνοῦς διώκτου τῶν Χριστιανῶν Διοκλητιανοῦ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ γενναῖος Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐκ προγόνων ἐσέβετο τόν Χριστόν καί μετὰ παρρησίας πλέον ἐκήρυττε Αὐτόν ὑπέστη πολυειδεῖς βασάνους, ἀναδεικνύμενος κατὰ πάντα Τροπαιοφόρος. Διά δέ τῶν ἄθλων καί τῶν θαυματουργιῶν αὐτοῦ πολλούς ὠδήγησεν εἰς τήν ἐπίγνωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, διό καί τῷ 296 ἔτει ἀποτέμνεται τήν κεφαλὴν αὐτοῦ (ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ). Τό δέ ἱερόν αὐτοῦ λείψανον, ὡς λέγει ὁ Συναξαριστής αὐτοῦ, κομισθέν ὑπὸ τοῦ δούλου αὐτοῦ εἰς Λύδδαν τήν κωμόπολιν, τήν γενέτειραν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, κατετέθη εἰς τόν ἐκεῖ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἀνεγερθέντα μεγαλοπρεπῆ ναόν, τόν σωζόμενον ἄχρι σήμερον.

Ἡ φωταυγής προσωπικότης τοῦ Γεωργίου ἐγένετο γνωστή ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης, διό καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ ἀναφωνεῖ: «Αἰνοῦσι αἱ σύμπασαι, νῦν πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, εὐλογοῦσιν ὑμνοῦσι, καὶ συμφώνως κράζουσι· Χαῖρε Σωτήρ, τῶν πιστῶν ἡ χαρά, χαίροις καὶ σύ, εὖχος, Ἀθλοφόρων, Γεώργιε ὑπερθαύμαστε».

Ὁ σοφός Γεώργιος, στηριζόμενος εἰς τήν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως καί περιφραχθεὶς μέ τήν ἀγάπην καί τήν πίστιν, ἀλλὰ καί ἐνισχυόμενος μέ τήν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅχι μόνον ἔσβεσε τήν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἀλλὰ τόν καταβληθέντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ σπόρον τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου διέσπειρε καί ἐκαλλιέργησε ὡς γνήσιος μαθητής καί Ἀπόστολος τοῦ

Χριστοῦ. Οὗτος συνεδύασε τήν μαρτυρίαν τοῦ φωτός καί τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μέ τό μαρτύριον τοῦ αἵματος τῆς ἀγάπης τοῦ Δικαίου, τούτέστιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων, ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ πνεύματι», (Α΄ Πέτρ. 3,18) κατὰ τόν Ἀπόστολον Πέτρον.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τήν νέκρωσιν τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς ἐορτάζομεν σήμερον, ὡς διακηρύττει ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰαίδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν». Καί διερωτώμεθα ποία εἶναι αὕτη ἢ «ἀπαρχή»; Ἡ ἀπαρχή τῆς αἰωνίου βιοτῆς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τήν θέωσιν ἡμῶν, τούτέστιν τήν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποίαν εἶδον οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ Πέτρος, Ἰωάννης καί Ἰάκωβος ἐν τῷ Ὄρει Θαβώρ (Πρβλ. Λουκ. 9,28-32), ἀλλά καί ὁ Πρωτομάρτυς καί Ἀρχιδιάκονος Στέφανος, ὡς μαρτυρεῖται τοῦτο ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: Στέφανος... «ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ», (Πράξ. 7,55).

Τῆς θείας ταύτης ἐμπειρίας τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου κοινωνὸς καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐνστερνίζετο τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξωσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν (Ἰωάν. 15,20)· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ», (Ἰωάν. 16,2). Αὐτό τοῦτο ἐπίστευον καί πιστεύουν οἱ διώκται τῶν Χριστιανῶν. Περιττὸν νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι ὁ σύγχρονος ἡμῖν διωγμὸς εἶναι ἐξεζητημένος καί ἐπιτηδευμένος, διότι οὗτος ὁ διωγμὸς δέν ἀπειλεῖ τό σῶμα καί τήν σάρκα, ἀλλά τήν ψυχὴν καί τό πνεῦμα τῶν Χριστιανῶν. Διό καί ὁ Κύριος ἡμῶν ἐφιστᾷ τήν προσοχήν ἡμῶν λέγων: «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ», (Ματθ. 10,28).

Ἡ βαθυτέρα σημασία τοῦ μαρτυρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὀφείλεται εἰς τό γεγονὸς ὅτι τό αἶμα τό ὁποῖον εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἀλλά καί ἡ τοῦ ἀνθρώπου οὐσία, τήν ὁποίαν προσέλαβεν ὁ Θεὸς Λόγος κατὰ τήν ἐνσάρκωσιν καὶ ἐνανθρώπησιν Αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ζωογονεῖ τό δένδρον τῆς ζωῆς, τούτέστιν τό τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τό σταυρικόν τοῦτο ξύλον τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι πεφυτευμένον ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπέμπον ἀενάως τό λαμπρόν τῆς Ἀναστάσεως φῶς· ἀφ' ἑτέρου δὲ παράγει τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ καρπὸς αὐτοῦ, κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλον, «ἐστὶν ἀγάπη, χαρά, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης,

ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος», (Γαλ. 5,22).

Οἱ καρποὶ αὐτοὶ ἀπαρτίζουν τὴν χριστοφόρον προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὡς τοῦτο ἐναργέστατα διατυποῦται ὑπὸ τοῦ ὕμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἀναφωνοῦντος καὶ λέγοντος: «Τὸν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γὰρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτὸς ἑαυτὸν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμὸν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τὸν ἴδιον Δεσπότην, καὶ αἰτοῦντα αὐτόν, πᾶσι παρέχειν πταισμάτων συγχώρησιν». Ἀμήν. Ἔτη πολλά, εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά. Χριστὸς Ἀνέστη.

Λιτανεία και εγκαίνια δι' Ἀγιασμοῦ νέου παρεκκλησίου

Τὴν θεία Λειτουργία ἀκολούθησε λιτανεία περίξ τοῦ ιεροῦ Ναοῦ, εγκαίνια δι' Ἀγιασμοῦ νέου παρεκκλησίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἐκ Κύπρου καταγομένου Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐν Ἄκκρῃ (+1752), κέρασμα, διαρκούντος τοῦ οποίου ωμίλησαν εκπρόσωποι τοῦ ποιμνίου καὶ ἐπήνεσαν τὴν δραστηριότητα τοῦ προηγουμένου μακαριστοῦ Πατριαρχικοῦ Επιτρόπου Αρχιμανδρίτου Φιλοθέου καὶ τοῦ νέου Πατριαρχικοῦ Επιτρόπου Αρχιμανδρίτου π. Σιλουανού.

Το μεσημέρι ο ηγούμενος και το Κοινοτικόν Συμβούλιον παρέθεσαν εόρτια τράπεζα στο Ηγουμενείο της Μονής.

Ομιλία του Πατριάρχη Ιεροσολύμων στην εόρτια τράπεζα:

«Ἐλπίδι στηριζόμενος, καὶ ἀγάπη πίστει τε, περιφραχθεὶς Γεώργιε, καὶ δυνάμει Χριστοῦ ρωννύμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καταβέβληκας», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξοχωτάτη Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Μαρία Σολωμοῦ,

Ἐντιμότητα Πρόεδρε καὶ σεβαστά μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή ἐορτή τῆς σεπτῆς μηνῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἡ συμπύπτουσα μέ τὴν φαεσφόρον ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, εἶναι ἐορτή τῆς ἀγάπης, τῆς πίστεως καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ Θεολόγον, «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α΄ Ἰωάν. 4,16) ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἑώρακε, τὸν

Θεόν ὃν οὐχ ἔώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν; (Α' Ἰωάν. 4,20). Προσέτι δέ «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24).

Θερμός κῆρυξ τῶν ἠθικῶν τούτων ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν, ἐγένετο ὁ ἀθλοφόρος Γεώργιος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Δικαίου, τούτέστιν τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐστήριζε τὸν θαυμαστὸν Γεώργιον εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ κατὰ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους.

Ἡ ἀκράδαντος πίστις εἰς τὸν ἕνα Θεὸν τὸν Πατέρα καὶ Παντοκράτορα καὶ εἰς τὸν Θεὸν Λόγον, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸν ἀθλοφόρον Γεώργιον κατέστησαν ἀπόστολον τῆς Οἰκουμένης, ὡς ἐναργέστατα διατυποῦται τοῦτο ὑπὸ τοῦ ὕμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας λέγοντος: «Ἀξίως τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσω στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησας, καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας· ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς, καὶ Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης· Πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ὅντως ὁ Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος ἠγωνίζετο τὸν καλὸν ἀγῶνα, διώκων τὴν δικαιοσύνην, τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην. Τὰς ἠθικὰς θείας ταύτας ἀρχὰς καὶ ἀξίας διαφυλάττει ὡς ἱεράν παρακαταθήκην τὸ Παλαίφατον Πατριαρχεῖον, ἡ Μήτηρ, δηλονότι Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων.

Καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, διότι τὸ Ρωμαιο-Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων παραμένει διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ χριστεπωνύμου αὐτοῦ ποιμνίου φάρος, ἐκπέμπων τὰς φωτεινὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας τῆς ἀγάπης καὶ ἐλπίδος τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, τὴν εἰκόνα δηλονότι τοῦ Θεοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τοῦ Ρωμαιο-Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης εἶναι οἱ μάρτυρες τοῦ αἵματος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαίτερος ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, τὸν ὁποῖον ἱκετεύομεν, ἵνα πρεσβεύῃ εἰς τὸν ἐλεήμονα καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ἐξόχως δέ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἐν τῇ δοκιμαζομένῃ ὑπὸ τῆς κρίσεως τοῦ πολέμου περιοχῇ ἡμῶν. Ἔτη πολλά, εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά. Χριστὸς Ἀνέστη».

